

Capitolul 5

Curaj și har –

Un ajutor pentru studiul cărții Estera

Capitolul 5

Lui Estera i se întinde sceptrul de aur

După trei zile de post Estera se duce la împărat. Ea face aceasta în ziua a treia (versetul 1), și ziua a treia se referă în Scriptură totdeauna la ziua învierii. Hristos a fost înviat a treia zi, și noi ne putem apropia de Dumnezeu numai pe baza învierii Sale, așa cum ne arată clar ultimele versete din Romani capitolul 4 și primele versete din Romani capitolul 5. Noi credem în El, Cel care *a înviat dintre morți* pe Isus, Domnul nostru, și astfel îndreptățiți pe baza credinței, avem pace cu Dumnezeu și acces la harul Său; și în timp ce noi stăm așa, având favoarea Sa, ne lăudăm totodată în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Romani 4,24-5,2). Vedem aceasta aici în tabloul Esterei. Ea nu se duce pe baza propriilor ei merite, ci îmbrăcată într-o haină împărătească, îmbrăcată în haina pe care împăratul însuși i-a dăruit-o. Când noi mergem la Dumnezeu, îmbrăcați cu hainele mântuirii, cu mantaua dreptății, cu care El ne-a acoperit (Isaia 61,10), să nu privească El atunci în har spre noi? Când noi stăm înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrării împlinite de Hristos și a învierii Lui dintre morți, și îmbrăcați cu ceea ce vorbește despre Hristos Însuși și despre buna plăcere a Persoanei Sale (Efeseni 1,6), să nu se odihnească atunci privirea Sa cu plăcere bună asupra noastră? Dacă Tatăl Însuși ne dă haina cea mai bună (compară cu Luca 15,22), să ne mai îndoim noi atunci de dragostea Sa?

Ce ar fi putut împăratul să spună împotriva lui Estera, când ea stătea așa înaintea lui, îmbrăcată cu o haină împărătească? Ar fi putut el s-o acuze? Ar fi putut el să dea judecătorului un semn, ca acesta să ridice sabia și să străpungă haina împărătească – haina, pe care împăratul însuși i-a dat-o ei? Aceasta era de neimaginat! Estera îi câștigă simpatia și el îi întinde sceptrul de aur, semn al favorii lui (versetul 2). Când cineva vine la Dumnezeu nu pe baza Legii, ci pe baza lucrării împlinite de Hristos, atunci nu poate fi altfel, decât că Dumnezeu îl primește în har. Sceptrul era deja în mâna împăratului, el îl ținea pregătit, ca să arate favoare lui Estera. Însă ea nu știa aceasta, până în momentul când a intrat la el. Când ea a vorbit în capitolul anterior despre acest sceptru de aur, ea știa foarte bine că totul depindea de faptul dacă el îi va fi întins (capitolul 4,11). Dar ea a aflat despre favoarea împăratului abia atunci când ea a intrat la el, nu pe baza legii, ci pe baza harului liber. Abia atunci ea a văzut sceptrul în mâna împăratului, ca să-i facă parte de har, și ea a primit harul lui, prin aceea că ea s-a apropiat de împărat și a atins vârful sceptrului lui. Aceasta este îndrăzneala credinței, prin care noi avem voie să ne apropiem de Dumnezeu, cu deplină încredere în baza valorii lucrării și persoanei lui Hristos.

Rugămintea Esterei

Apoi, există și îndrăzneala de a cere de la Dumnezeu ce ne dorim; căci știm că El ne va dăruia împreună cu Hristos și toate lucrurile (Romani 8,32). Aceasta merge mult mai departe decât făgăduința pe care o primește aici Estera de la împărat: „Ce ai tu, împărăteasă Estera, și

Capitolul 5

care îți este cererea? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da.” (versetul 3) Când Dumnezeu lucrează cu noi pe baza harului Său, atunci El Își deschide toată inima. El nu ne dă jumătate din Împărăție. Când am ajuns să avem parte de îndurările lui Dumnezeu, atunci pe această bază noi avem voie să-I aducem și dorințele noastre, să întrebăm de voia Lui bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12,1.2) și să apelăm la îndurările Lui.

Rugămintea Esterei este următoarea: „Dacă împăratul găsește cu cale, să vină împăratul astăzi cu Haman la ospățul pe care i l-am pregătit” (versetul 4). A fost foarte înțelept din partea ei, că ea a adus rugămintea ei în forma aceasta și nu a făcut-o cunoscut direct. Prin ospăț împăratul trebuia să ajungă la dispoziția sufletească potrivită, ca s-o asculte, dar era de asemenea necesar, ca și Haman să fie de față. Căci în felul acesta ea putea să-l învinovățească public și în felul acesta el nu a avut ocazia să se dezvinovățească ulterior. „Duceți-vă îndată și aduceți pe Haman, cum dorește Estera.” (versetul 5a) Și în acea seară vine momentul când Estera face cunoscut rugămintea ei și roagă pe împărat pentru îndurare față de poporul ei. Ea ne amintește aici de Moise, când și el de asemenea cu jertfire de sine desăvârșită mijlocește pentru poporul lui Dumnezeu într-un moment critic al istoriei sale (vezi Exod 32). Suntem și noi astfel de oameni care se roagă pentru poporul lui Dumnezeu, pentru Adunarea Sa, pentru aceia care în ultimele zile țin cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu și la Numele lui Hristos, căci dușmanul este furios și influențele demonice câștigă pretutindeni teren? Dumnezeu în previziunea Sa a dat Esterei acest loc, unde ea a putut să intre în spărtură pentru poporul ei, și cine știe dacă nu tocmai în acest timp tu și eu putem fi folosiți de Dumnezeu ca să implorăm har pentru ai Săi.

Însă când a venit seara și ospățul a fost pregătit și împăratul bea vin – după ospăț, așa cum era obiceiul la persani – și din nou a întrebat de conținutul rugămintii Esterei, ea îi dă răspuns: „Iată ce cer și ce doresc: Dacă am căpătat trecere înaintea împăratului și dacă găsește cu cale împăratul să-mi împlinească cererea și să-mi facă dorința, să vină împăratul cu Haman și la ospățul pe care li-l voi pregăti, și mâine voi da răspuns împăratului, după cuvântul lui.” (versetul 7 și 8). Cu alte cuvinte: ea cere o amânare de o zi, ca să facă cunoscută cererea ei. Prin aceasta această istorie dramatică atinge un punct culminant deosebit.

Pentru Mardoheu se pregătește spânzurătoarea

Pare ca și cum Estera ar șovăi, în timp ce situația devine așa de gravă pentru popor și în mod deosebit pentru Mardoheu. Căci Haman se înfurie nespus de mult, atunci când se întoarce acasă de la ospăț și vede că Mardoheu încă nu se pleacă înaintea lui. El nu mai poate aștepta până în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea. El vrea să-și dezlănțuie imediat furia și soția lui Zereș și prietenii lui îi dau sfatul să lase ca Mardoheu să fie omorât deja în dimineața următoare – înainte ca el să meargă din nou cu împăratul la ospăț (versetele 9-14). Prin această amânare cu o zi Mardoheu a ajuns direct în pericol și părea că Haman primește ocazia să-l lase să fie spânzurat, înainte ca Estera să poată exprima dorința ei. Aparent aceasta era așa, dar în realitate această amânare este o dovadă despre călăuzirea tainică a lui Dumnezeu. El stă deasupra tuturor împrejurărilor și călăuzește totul în favoarea poporului Său și în mod deosebit în favoarea lui Mardoheu, în a cărui istorie are loc o mare schimbare. Căci în noaptea care urmează acum, au loc evenimente foarte importante, prin care împăratul capătă o stare sufletească favorabilă pentru Mardoheu și poporul său.

Capitolul 5

În trecut doresc să atrag atenția, că Haman în versetul 11 amintește soției și prietenilor lui de marea lui bogăție și de fiii lui mulți. Aceasta este ceva, pe care satana îl poate realmente face. Toate împărățiile lumii acesteia îi aparțin, și el are și o mulțime de urmași. În Ioan 8,44 Domnul Isus reproșează iudeilor, care voiau să-L omoare: „Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.” Ei pășeau pe urmele celui care de la început a fost ucigașul oamenilor, și aceasta face Haman aici. Bogăția lui, mulțimea fiilor lui – nu au nici o valoare pentru el atâta timp cât Mardoheu este încă în viață și nu se pleacă înaintea lui (versetul 13). Tot așa s-a îndreptat mânia lui satana cu aproximativ două mii de ani în urmă direct împotriva lui Hristos. Toate bogățiile lui, toate posesiunile lui, mulții lui „urmași” – nu înseamnă nimic pentru satana. El nu era fericit, nu era mulțumit, atâta timp cât Domnul Isus era în viață, și el a vrut să-L omoare imediat. Pe el nu-l interesa poporul lui Dumnezeu. Dacă îi va reuși numai să îndepărteze pe Hristos din cale, ce va mai putea atunci să facă poporul lui Dumnezeu? Și Haman cel rău aici este chipul lui. Pe Haman nu-l interesează Estera. Dacă îi va reuși să scape de Mardoheu, ce va mai putea face ea atunci?

Așa începe această noapte decisivă, în care spânzurătoarea pentru Mardoheu au fost ridicată chiar în casa lui Haman (versetul 17; compară cu capitolul 7,9). Este un stâlp de cincizeci de coți înălțime, aceasta înseamnă aproximativ 25 de metri, pentru ca din execuția lui Mardoheu să se facă o chestiune impozantă. Tot așa satana nu a făcut ca Domnul Isus să fie omorât cu pietre, așa cum a fost mai târziu cu Ștefan. Nu, el a vrut să facă o răstignire impresionantă și pentru aceasta s-a folosit de iudei și de păgâni împreună împotriva lui Hristos. Crucea de lemn a fost ridicată pentru El și El a fost înălțat pe lemn înaintea lumii întregi. Pentru El însă nu era nici o posibilitate de scăpare, ca la Mardoheu. Stâlpul a fost într-adevăr ridicat, dar Mardoheu a scăpat în ultimul moment de această moarte îngrozitoare. Tot așa i s-a întâmplat și lui Isaac în Geneza 22, cu toate că altarul era pregătit, însă el nu a trebuit să moară. Însă Hristos a trebuit cu adevărat să moară pe lemn, pentru El nu a fost nici o scăpare de această moarte îngrozitoare. El a fost atârnat pe lemn. Pentru El a fost realmente noapte, și această noapte durează încă în sens moral.